

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **U. K.**, zastoupený JUDr. Pavlem Bergerem, advokátem, sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2023, č. j. CPR-304914-3/ČJ-2023-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2023, č. j. 16 A 29/2023-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 10. 7. 2023, č. j. KRPA-235431-10/ČJ-2023-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Konstatoval, že v žalobě vymezil následující žalobní body (nevydání výjezdního

příkazu a nedoručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, přepjatý formalismus správního rozhodnutí, nepřiměřenost doby zákazu pobytu na území České republiky), k nimž dále uvedl, že je již nebude rozebírat, neboť jsou dostatečně rozvedeny v žalobě, jež je součástí spisu. Chybné posouzení těchto žalobních bodů městským soudem pak stěžovatel bez dalšího ponechal na posouzení Nejvyšším správním soudem. Dále stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil několik pochybení, pro která měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit. Namítal, že s ním po celou dobu správního řízení bylo jednáno v českém jazyce a nedostalo se mu náležitého poučení o možnosti zvolit si tlumočníka. Ačkoli jsou součástí spisu stěžovatelem podepsané listiny, že souhlasí s jednáním v českém jazyce, namítal, že ve skutečnosti k takovému poučení nedošlo. K obdobnému pochybení pak došlo též v případě doručování zamítavého rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, které je dle stěžovatele úzce provázáno s řízením o správním vyhoštění, a proto se jím měl městský soud zabývat důsledněji. Stěžovatel v této souvislosti upozornil, že o následcích nevyzvednutí zásilky v úložní době byl poučen v českém jazyce, jemuž nerozumí, a proto bylo doručování stíženo vadou. Ačkoli městský soud v napadeném rozsudku argumentoval, že stěžovatel výslovně policejnímu orgánu nesdělil žádné problémy s doručováním, měl správní orgán v souladu s vyšetřovací zásadou tuto skutečnost sám prověřit, stejně jako stěžovatelovy telefonáty, jimiž ověřoval stav řízení. V závěru kasační stížnosti stěžovatel rovněž rozporoval tvrzení, že by mu po uplynutí úložní doby k vyzvednutí zásilky obsahující rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty byla obálka vhozena do poštovní schránky na adrese pobytu v P., H. X.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na závěrech obsažených ve vydaném správním rozhodnutí a ztotožnila se s napadeným rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní též na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[7] K obecnému odkazu na důvody obsažené již v žalobě, k nimž stěžovatel uvedl, že je již nebude v kasační stížnosti podrobněji rozebírat a bez dalšího ponechává jejich posouzení na soudu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (zde rozsudku městského soudu). K jejímu věcnému projednání je tedy zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval

pokračování

práve na rozhodnutí soudu napadené kasační stížností a kvalifikovaným způsobem zpochybnil městským soudem vyslovené závěry. Již v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. (...) Smyslem bylo umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější“.

[8] Soudní přezkum v řízení o kasační stížnosti je tak možný pouze v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel vytvořil prostor svou formulací kasačních námitek. Kasační námitky ovšem nelze nahrazovat zopakováním námitek z podaného odvolání či žaloby, neboť tato podání směřovala proti jiným rozhodnutím, než které je nyní předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. V nyní posuzované věci tedy stěžovatelem vyjmenované žalobní body s jeho výslovným poukazem na to, že tyto důvody nebude podrobněji rozebírat, neboť jsou součástí dříve podané žaloby, nejsou z důvodů uvedených výše způsobilé soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že tímto způsobem koncipované kasační stížnosti odmítá jako nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 17. 4. 2024, č. j. 6 Azs 303/2023-31, ze dne 18. 1. 2023, č. j. 6 Afs 267/2022-36, ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020-74, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 74/2022-16, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-51, nebo ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 242/2020-15 a č. j. 7 Ads 243/2020-14).

[9] Kasační námitky směřující proti tomu, že se stěžovatelem bylo po celou dobu řízení jednáno v českém jazyce, přičemž se mu nedostalo poučení o možnosti zvolit si tlumočníka, včetně pochybení při doručování spočívajícího v tom, že poučení o uložení zásilky je formulováno v českém jazyce, jemuž stěžovatel nerozumí, jsou námitkami nepřípustnými dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto těmito námitkami nemohl v řízení zabývat, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač mu nic nebránilo tak učinit, a vznesl je poprvé až v kasační stížnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá (viz např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS), že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. K tomu ovšem v daném případě nedošlo, v žalobě žádná z uvedených námitek vznesena nebyla.

[10] Další stěžovatelovy námitky směřují proti nedoručení rozhodnutí vydaného ve věci žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, které ovšem není předmětem tohoto soudního přezkumu. Přesto se k nim Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem vyjádří (jiné námitky způsobilé soudního přezkumu v kasační stížnosti obsaženy nebyly), avšak upozorňuje, že tak činí pouze nad rámec. Stěžovatel se mylí v tom, že bylo povinností

žalované v rámci vyšetřovací zásady prověřovat z vlastní iniciativy okolnosti doručování v situaci, kdy stěžovatel ve správním řízení žádné problémy s doručováním písemností neuvedl.

[11] Zpochybňuje-li stěžovatel, že po uplynutí úložní doby k vyzvednutí nebyla zásilka obsahující rozhodnutí vhozena do jeho poštovní schránky, z doručenký založené ve správním spisu plyne opak. Rozhodnutí bylo doručováno na adresu stěžovatelova pobytu (H. X, P. – M.) a doručenka obsahuje údaje o tom, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a v místě bylo zanecháno poučení, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 17. 3. 2023 a vložena do schránky dne 29. 3. 2023.

[12] Jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudcích ze dne 14. 11. 2018, č. j. 6 Azs 254/2018-17, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 149/2012-31, nebo již ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 A 44/2007-93: „Doručení správního rozhodnutí (...) nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv. Důkazní břemeno ohledně tvrzení o nemožnosti vyzvednout si písemnost ve stanovené lhůtě, o jejímž běhu a právních důsledcích jejího marného uplynutí byl účastník v oznámení o uložení písemnosti poučen, stíhá účastníka řízení, nikoli správní orgán.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, č. 3524/2017 Sb. NSS, doplnil, že „na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta“.

[13] Stěžovatel navíc v rozporu s požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu kvalifikovaným způsobem nezpochybnil údaje na doručence, a tedy neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, neboť nepředestřel věrohodnou verzi, podle níž údaje na doručence neodpovídají skutečnosti (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007-169, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 3 Azs 207/2015-49, či ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 103/2016-35). Stěžovatel se omezil toliko na obecné tvrzení, že zásilka nebyla po uplynutí úložní doby vhozena do poštovní schránky, které navíc ve smyslu výše citované judikatury nic nemění na tom, že k doručení rozhodnutí došlo (bez ohledu na vhození do schránky) již uplynutím úložní doby.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Protože Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, samostatně nerozhodoval o návrhu na odkladný účinek.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení

pokračování

o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu